niisamati oma eneſe rõõmuks, aga ſelleſt ſaame meie pea-toiduſt. Meie laud on kaetud. Sellepäraſt arwan, mina jään ſeia ja minu mees jääb ka; kui meie ſiin ka koguni mitte rahul ei ole — aga meie jääme."

„Ja meie lendame maale waatama, kas kewade tuleb!" Ja ſiis nemad lendaſiwad.

Ja, ka ſeal maal walitſes talwe, oli weel natuke waljum, kui linnas. Külm tuul puhus üle nurmede. Talupoeg ſuurte laba-linnastega istus ſaanis ja tõi käſt kokku, piits ſeiſis ſüles. Lahjad hobuſed jooksiwad, et auraſiwad. Lumi kriiksus ja käriſes, warblaſed kelkſiſiwad tee peal ja külmetaſiwad. „Piip! milla tuleb kewade? Küll kestab kaua!"

„Liiga kaua!" kostis kõrgelt mäelt üle wäljade ja nurmede üks heal. Wõis olla, et warblaste jutt ſealt wasta kõlas; wõis aga ka olla, et ſee imelik mees ſeda ütles, kes ſeal kõrgema lumehange otſas istus, tuule ja tuiſu käes. Tema oli walge, nagu talupoeg pitka walge kuuega, oli pitka walge juukſetega ja habemega, oli kahwa näuga ja ſuurte ſelgete ſilmadega.

„Kes ſee wana on?" küſiſiwad warblaſed.

„Seda mina tean," ütles wana kaarn, kes aia-teiwa otſas istus ja nii alandlik oli, et aru ſai, kuida Jsanda ees kõik ainult weiked linnud

on, ſellepäraſt ka warblastega juttu wõttis ja neile ſeletuſt tegi. „Mina tean, kes ſee wana on. See on t a l w e, mulline wana-mees. Tema ei ole ſurnud, kuida Kalender ütleb. Ei tema on noore kuninga-lapſe, kewade, laswataja, kes tulemas on. Ja, talwe on nüüd walitſemas. Huu! Teie kehas küll ka külm paugub, Teie waeſed weiked warblaſed!"

„Ja, eks ole tõſi, mis ütleſin?" wastas kõige weikem warblane. „Kalender ei ole muud ühtigi, kui inimeste eneste mõte ja tegu; ſee ei käi loodufe järel. Seda tööd oleksiwad nemad meie hooleks jätma pidanud. Meil on õrnem loomus."

Nenda läks nädal mööda ja läkſiwad teiſed. Mets oli muſt, külmetanud järw oli nii kõwa, nagu kangunud tina. Pilwed, need ei olnudki õiged pilwed; oliwad niiſked, külmad udu-kogud, mis üle maa kõikuſiwad. Suured mustad wareſed lendaſiwad ſuurtes parwedes, healeta, otſe kui oleks kõi magamas. — Korraga libiſes päikeſekiir üle kangunud järwe. See läikis nagu ſula tina. Lume-kate mäe-harjal ei näitanud ka nagu enne wälja, aga wana walge kuju, talwe, istus weel ſeal ja wahtis ükſi-ſilmi lõune poole. Tema ei pannud tähele, et lume-kate nagu maa ſiſſe wajus, et ſiin ja ſeal weiked roheliſed lapikeſed ſigiſiwad, kus ſiis maapind warblasteſt kihiſes.